

**SVEN
LINDQVIST
AVSIKT ATT
FÖRINTA**

**SVEN
LINDQVIST
AVSIKT ATT
FÖRINTA**

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-011624-8

© Sven Lindqvist 2008

Grafisk form Jan Biberg
ScandBook AB, Falun 2008

Innehåll

Folkmordskonventionen	7
”Den okända människan” (1997)	9
Välfärden stoppade steriliseringarna (1997)	15
Stjärnsoldater (1997)	32
”Rättvisans milda välde” (refuserad av DN 1999)	36
Bombardrömmen (2001–2006)	43
Fattigdom, makt, fördelning (2002)	86
Vad är rasism? (2003)	99
Tyranniet i världens hjärta (2003)	109
På Förintelsedagen (2004)	117
Mau Mau (2005)	134
Absolut förintelse (2005)	143
Historikerstrid i Australien (2006)	149
Avsikt att förintå (2007)	155
Litteratur	175

Folkmordskonventionen

Antagen 1948. Trädde i kraft 1951.

I denna konvention förstås med folkmord envar av följande handlingar, förövad **i avsikt** (with intent) att helt eller delvis **förinta** (destroy) en nationell, etnisk, rasmässigt bestämd eller religiös grupp **såsom sådan** nämligen,

Att döda medlemmar av gruppen,

Att tillfoga medlemmar av gruppen svår kroppslig eller själslig skada,

Att **uppsåtligen** (deliberately) påtvinga gruppen levnadsvillkor som är **avsedda** (calculated) att medföra dess fysiska undergång (destruction) helt eller delvis,

Att genomföra åtgärder som är **avsedda** (intended) att förhindra födelser inom gruppen,

Att med våld överföra barn från gruppen till annan grupp.

”Den okända människan.”

Forskningsberedningen 5/II 1997

Man, the Unknown heter en bok av den store hjärtkirurgen och nobelpristagaren i medicin, Alexis Carrel. Carrel var född fransman men utvandrade till USA och skrev på engelska. Boken kom 1935 och blev en bestseller över hela världen, här i Sverige under titeln *Den okända människan*.

Bokens intressantaste kapitel är nog det åttonde, som handlar om ”Människans förnyelse”. ”Vetenskapen, som har omdanat den materiella världen, ger också människan makt att omdana sig själv”, skriver Carrel.

Den egentliga vetenskapen är för Carrel hans egen vetenskap, medicinen. Alla andra vetenskaper, även samhällsvetenskaper som sociologi och nationalekonomi, är bara underleverantörer till medicinen. Medicinen bör inte inskränka sig till att bota och förebygga sjukdom, den bör också åta sig att ”leda utvecklingen av all vår kroppsliga, andliga och sociala verksamhet”.

”Den vita rasens frälsning” kan, enligt Carrel, endast åstadkommas genom att skapa ett ”tankecentrum” som får förtroendet att leda utvecklingen. Liksom Förenta staternas Högsta domstol skall detta maktcentrum bestå av bara några få

personer. Medlemmarna skall vara helt befriade från att själva bedriva forskning. De skall ägna sina liv åt tyst begrundan av andras forskningsresultat. Deras kanske viktigaste uppgift skall vara att skydda allmänheten ”för osunda tankar såväl som för osund föda” och därigenom hejda den kroppsliga och andliga degeneration som utmärker vår tid.

Men har inte just hygien och läkekonst kraftigt bidragit till degenerationen genom att bevara underlägsna individer som annars skulle ha dukat under i sina sjukdomar? invänder Carrel.

Jo, det är sant, svarar han sig själv. Och denna verkan måste läkekonsten nu motverka genom att särskilt gynna de starkares utveckling. ”I stället för att utjämna kroppsliga och andliga olikheter skulle vi tvärtom öka dem och så skapa människor av större mått.”

Kvinnans roll är därvidlag central. Under inflytande av en osund feminism och kortsynt själviskhet vägrar många utbildade kvinnor att föda barn. Det är ett hot mot släktet. Visst bör kvinnorna få högre utbildning men inte för att själva bli läkare, jurister eller professorer utan för att kunna fostra sina barn till människor av värde.

”Det måste åter göras bestämd skillnad mellan könen. Varje individ bör vara antingen manlig eller kvinnlig och aldrig förete det motsatta könets sexuella böjelser, andliga karaktär eller ärelystnad”, skriver Carrel.

Genom frivillig rashygien kan vi skapa en biologisk aristokrati utmärkt av intelligens, mod och uthållighet. Återstår så problemet vad som skall göras med den stora massan av defekta och brottslingar. De utgör en enorm ekonomisk belastning eftersom det kostar så mycket att skydda allmänheten från förbrytare och dårar. ”Varför skall vi bevara

dessa onyttiga och skadliga varelser? De abnormalt hindrar de normala människornas utveckling. Det är nödvändigt att se detta faktum öppet i ögonen. Varför skulle inte samhället kunna ordna frågan om brottslingar och sinnessjuka mera ekonomiskt?”

Förbrytare som begår mindre brott bör straffas med prygel eller någon liknande, mer ”vetenskaplig” procedur, eventuellt i förening med en kort vistelse på hospital. Det skulle nog återställa ordningen.

De som begått grövre brott ”borde på ett humant och sparsamt sätt expedieras i små institut för smärtfri död, försedda med lämpliga gaser. Ett liknande förfarande kunde med fördel tillämpas på kriminaldårar”, skriver Carrel.

”Det moderna samhället får inte tveka att organisera sig med hänsyn till sina normala medlemmar. Filosofiska system och sentimentala fördomar måste vika för den hårda nödvändigheten. Den mänskliga personlighetens utveckling är dock kulturens yttersta mål”, slutar Carrel.

Den sista meningen kommer onekligen som något av en överraskning i sammanhanget. Men för Carrel var avsiktlig förintelse av defekta och avvikande ett lämpligt sätt att bereda utrymme för de stora personligheternas utveckling. Man måste helt enkelt inse att vägen till kulturens yttersta mål gick via gaskamrarna.

Sådana tankar väckte i mitten av 1930-talet inget särskilt uppseende. Den fine humanisten Olle Holmberg recenserade bokens engelska upplaga i Dagens Nyheter den 13 september 1936, raljant men välvilligt, utan att beröra sådana småsaker som de jag just har uppehållit mig vid. Inte heller i övrigt tycks boken ha väckt debatt.

”Den okända människan” fick snart en särskild status

som en av de få fackböcker som införlivades med Forums prestigefyllda klassikerbibliotek. Boken trycktes om så sent som 1950, den fanns ännu i början av 60-talet i bokhandeln och man ser den fortfarande ganska ofta på antikvariat.

*

Och i dag? Vad kan vi lära av *Den okända människan*?

Först och främst, naturligtvis, att all mänsklig verksamhet, således även samhällsvetenskaplig forskning, måste styras av vissa grundläggande värderingar. Det måste finnas yttre och inre kontroller som gör att en varningslampa tänds långt innan forskaren börjar föreslå att andra människor skall avlivas.

I det här fallet var det nu inte en samhällsvetare det rörde sig om utan en medicinare. Är det kanske läkarna vi särskilt skall akta oss för? Doktorn i den vita rocken möter varje dag patienter med berättigade krav på att bli behandlade. Han eller hon kan inte sluta med ”å ena sidan” och ”å andra sidan” – läkaren befinner sig i en beslutssituation och måste skriva ut receptet.

Men ingen tvingar honom att skriva ut recept åt hela samhällskroppen. När han gör det befinner han sig definitivt utanför sitt kompetensområde.

Gäller det alltså helt enkelt att hålla det samhällsvetenskapliga kompetensområdet intakt och hindra varje intrång från medicinare, tekniker, humanister och alla andra utomstående?

Nej, det tror jag inte på. Det är ju ett faktum att naturvetenskap och samhällsvetenskap vid flera tillfällen i historien har korsbefruktat varandra. Och just samhällsfrågor har vi alla som medborgare både rättighet och anledning att yttra oss om.

Läkare är ju heller inte ensamma om att skriva ut recept utanför det egna kompetensområdet. Detsamma händer när en professor i internationell ekonomi uttalar sig om önskvärd personaltäthet i barnomsorgen, ett ämne där han saknar de mest elementära kunskaper. När en annan ekonomiprofessor i dagarna uppmanar oss att följa Rysslands exempel och skära bort halva vår offentliga sektor, så känner han inte till eller råkar glömma nämna att den politiken redan har kapat fem år från medellivslängden hos ryska män.

När nu vetenskapen kan leda fram till sådana galna och grymma projekt – visar inte det att alla ingrepp i samhället och i synnerhet de som gör anspråk på att vara vetenskapligt grundade, är av ondo? Bort med social ingenjörskonst, så redan Karl Popper.

Nej, det sa han inte alls. Den som läser om Poppers ofta åberopade *The Open Society and its Enemies* från 1945 finner att han skiljer noga mellan två sorters social ingenjörskonst – en pragmatisk och en annan utopisk.

Popper var misstänksam mot de stora grandiosa projekten, totalmodellerna som svarar på alla frågor och löser alla problem. Det bör vi också vara. Men han var positiv till pragmatiska försök att gradvis avlägsna missförhållanden, det ena efter det andra.

Det underligaste med *Den okända människan* är nog ändå att Alexis Carrel kunde förbli så okänd för sig själv. Det är egendomligt att se en stor forskare, med nobelpris på fickan, så omedveten om vad det är han håller på med, så hjälplöst hemfallen åt sin tids fördomar och älsklingsteorier. Aningslöst förväxlar han privata fördomar mot kvinnor och homosexuella med vetenskapligt grundade ståndpunkter. Lika aningslöst konstruerar han en hierarki av vetenskaper med den egna i

toppen och sig själv, hjärtkirurgen, som konungarnas konung och alla andra i tjänande ställning.

Oss kan väl något sådant inte hända? I dag finns det väl inga vetenskaper som är oblyga nog att göra anspråk på en kejsarroll i vetandets rike? Var misstänksam mot sådana tendenser. Ifrågasätt dem som Alexis Carrels anspråk borde ha blivit ifrågasatta. Ingen vetenskap mår bra av att lämnas i ostörd hegemoni.